

kan være meget ubehagelig, og den hele Betaling for hans Heilighed skulde da efter det Forslag, der her foreligger, være siger og skriver 16 St. (Th. Nielsen: Han faar Løn!). Ja, ganske vist faar han Løn, men jeg antager, at denne er fastsat saa lav, at der ikke er nogen Grund til at gjøre Indskrænkning i det Gebyr, han skal have for Udpantningsforretninger. Det, der har bevæget Udvalget til at fastholde sit Forslag, er imidlertid ikke saa meget Hensynet til, om Sognefogden i og for sig faar nok eller ikke, men derimod navnlig Hensynet til, at det ikke skal tillades en Debitor, som kan og bør betale, at undlade at gjøre det. Lad os huske paa, at en Mand, naar han er pligtig til at betale, ogsaa bør gjøre det, og man maa da ikke af Barmhertighedshensyn sige, at det er haardt for ham at komme til at betale 32 St. eller 4 Mk. for Udpantningen. Udvalget fastholder Lovforslagets Gebyrbestemmelser navnlig af Hensyn til, at det ikke skal tilstedes en Debitor ganske rolig at overskide Forfaldstiden og at vente med at betale, indtil der sker Udpantning hos ham, ikke blot for at forjæne Renten, hvad der ikke vil være uvigtigt for ham, naar der er Tale om et større Beløb, men ogsaa for at have den Behagelighed, at Staten udsender en af sine Embedsmænd for at opkræve det Beløb, hvormed han selv burde være kommen. Hvis jeg boede paa Landet og havde Bønseligbed ved at komme til Byen for at betale Pengene, vilde jeg sige, at det var overmaade billigt, naar man vilde være saa god at komme til mig i mit Hjem og opkræve de Penge, jeg skulde betale, imod at jeg erlagde 16 St. til den Embedsmænd, der skulde gjøre Udpantningen, som der jo ikke blev Noget af, naar jeg betaler. Dels altsaa for at Bedkommende ikke skal nyde Renten i Mellemtiden, indtil Sognefogden kan komme til at gjøre Udpantningen, dels af Hensyn til, at Bedkommende ikke skal kunne opnaa at faae det Beløb, som han er pligtig til selv at komme og aflevere, opkrævet i sit Hjem for et langt billigere Gebyr, end han kunde leie en Dreng for til at bringe Pengene ind, maa Udvalget holde paa, at det er meget vel motiveret, naar Gebyret til Sognefogden for disse Forretninger noget forhøies.

Clausen: Naar det erede Medlem for Beile Amts 3die Valgtreds (Th. Nielsen) fremhævede, at jeg egentlig ikke havde anført anden Grund end Auktionsprotokollens Førelse for det Uheldige i, at der gives Udpantningsret for Auktionspenge, tror jeg dog, at det erede Medlem ikke

saa ganske nøie har fulgt mig. Jeg nævnte ganske vist flere andre Grunde, og navnlig betøede jeg stærkt den Fremgangsmaade, som Infassator benytter sig af for at opvække Kjøbelysten hos de ved Auktionen tilstedeværende Folk. — Naar den høitærede Justitsminister er bange for, at Krediten skal svækkes for den simple Mand, hvis vi ikke vedtage Lovforslaget, saaledes at Nr. 10 a bliver staaende, skal jeg gjøre opmærksom paa, at Krediten allerede gives i saa stor Udstrækning, at man slet ikke behøver at faae den uddvidet. En Infassator er i Reglen slet ikke bange for at faae sine Penge. Jeg betragter den Mand, der har overtaget Stillingen som Infassator for den private Auktion, han holder, som en privat Mand, og jeg betragter de Midler, han i Reglen benytter, for at gjøre Auktionsbeløbet stort — hvilket er til Fordel baade for ham selv, idet Auktionsalæret derved stiger, og til Fordel for den, som han holder Auktionen for — i Reglen ere meget uheldige, for ikke at bruge et stærkere Udtryk. Jeg ser ikke, hvorfor man skulde give en saadan Mand Udpantningsret og derved lette ham Afgangen til at inddrive den Gjæld, hvori Kjøberne ved Auktionen staa til ham. Jeg vilde hellere være med til — og det vilde dog vist alle de erede Medlemmer finde uvigtigt — at give Kjøbmanden Udpantningsret for, hvad han har opført i sin Hovedbog, end jeg vil være med til at give Infassator Udpantningsret for Auktionsbeløb. — Jeg vil endnu blot sige, at jeg tager Vædringsforslaget under Nr. 3 tilbage, hvormod jeg fremdeles maa fastholde Vædringsforslaget under Nr. 1.

Da Ingen optog det saaledes tilbagetagne Vædringsforslag under Nr. 3, var det bortfaldet.

Alberti: Hvad de foreliggende Vædringsforslag om Gebyrernes Medvættelse angaar, da have disse Forslag jo vistnok ikke saa uoverordentlig stor en Betydning, som det synes, at der lægges i dem. I Udvalget har Spørgsmaalet om Gebyret for Fogedforretningerne været udførlig behandlet, navnlig med Hensyn til den Forskjel, som nu findes Sted ved saadanne Udpantninger, idet nemlig Gebyret til Sognefogderne er meget billigere end til Retteens Betjente. Udvalget har været enig om til 2den Behandling at foreslaa den Afvættelse, som dengang blev optagen, og Tinget var enig om at følge dette Forslag; jeg tror derfor, at dette Forslag maa anses for at være temmelig vel undersøgt. Naar det nu, som her er sket, anføres, at der ikke burde være For-